

droges til de Fattige, saa vilde der ogsaa være Hjertelag hos dem, der hørte Prædikenen og som brød sig om den, til at give noget Mere og ganske overordentlig Mere, end der gives i Tavlerne. Hvad Forstyrrelsen angaaer, vil jeg bemærke, at det jo allensfals er meget let for den vedkommende Præst, idetmindste paa Landet, — og det er jo Landet, Lovforslaget gjælder, — at foretage en saadan Forandring, naar det ikke allerede er Tilfældet, at Tavlerne kunne ombæres, efterat Prædikenen er tilende, saa at Tilhøreren kan beholde sin Andagt uforstyrret, om han ellers kan gjøre det, thi, naar han saa let forstyrres i sin Andagt, maa den ikke være meget stærk. Naar det er Tilfældet, saa kunne Tavlerne, saaledes som det skeer saamange Steder paa Landet, ombæres, efterat Prædikenen er sluttet, medens en Psalme affynges, som meget godt kan synges, uden at der skeer noget Forstyrrende i Andagten (Andresen: Nei, det kan der ikke!). Det kan der ikke? Jo, jeg kan forsikre, at det meget godt kan gaae, thi der, hvor jeg er Præst, og hvor den samme Fremgangsmaade følges, har jeg aldrig mærket, at der er opstaaet den mindste Uleilighed eller Forstyrrelse deraf, at Tavlen, efterat Prædikenen var sluttet, blev ombaaren, medens der blev affunget en Psalme af en passende Længde.

Da nu Lovforslaget er kommet fra det andet Thing, og vi ikke kunne foretage en Forandring deri, uden at det saa skal gaae tilbage dertil igjen, vil jeg meget fraraade at vedtage et Forslag af et saa ubetydeligt Værd som det foreliggende, dersom man, overhovedet kan tillægge det noget Værd, hvad jeg for mit Vedkommende slet ikke kan.

S. M. Peterfen: Uden Værd troer jeg dog ikke Forslaget er; jeg for mit Vedkommende sætter megen Pris paa, at vi gribe denne Leilighed til at faae dette Uvæsen praktiseret ud af Kirken. Den ærede sidste Taler, som

sidder lige foran mig, (Lindberg) omtalte, at der var flere Steder, hvor de Fattiges Tavle ikke var den eneste Tavle, der ombæres, og man vilde saaledes ikke kunne slaae sig til No, fordi man fik denne Tavle affattet; men lad os dog gribe denne Leilighed til at praktisere i det Mindste denne Tavle ud, og lad os gribe de Leiligheder, der frembyde sig til at faae samtlige Tavler bort. Jeg hører til dem, der ikke ville, at Kirken skal være et Sted, hvori der skal forhandles om Penge, det har jeg altid betragtet som noget aldeles Forargeligt. Her er ikke Tale om at faae alle Tavlerne paa Døren, men, hvis det laa for, saa skulde jeg gjerne understøtte det, saavidt det stod i min Magt. I ethvert Tilfælde skal jeg meget anmode det ærede Thing om at gribe den Leilighed, som frembyder sig ved det stilsede Forslag, til idetmindste at faae denne Tavle praktiseret udenfor Kirkedøren. Hvad enten Tavlen ombæres under Prædikenen eller under Affyngningen af en Psalme, kan efter min Mening omtrent være det Samme. Det er et alene Prædikenen, der tjener til Opbyggelse, men ogsaa Sungen, og det er virkelig unaturligt og forstyrrende, at man, naar man i sin bedste Andagt sidder og synger en Psalme, skal see Skolelæreren komme med en Pose paa Enden af en Kjæp og bede om en Stilling. Er det en Maade at faae sine Fattige understøttet paa? Troer man, at Hjertet blødgjøres, eller, at man bliver mere beredvillig til at aabne Pungen, naar Opsordring dertil skeer, medens man sidder i det hvalvede Gudstempel? Det maa være den eneste Grund til at holde paa denne Uffik; thi ellers kan jeg ikke forstaae den. Det er og bliver efter min Betragtning en Uffik, at Penge omsættes i Kirken, og jeg troer heller ikke, at Antallet af de Kirker paa Landet er ringe, hvor der kun ombæres en eneste Tavle, men efter min Overbeviisning er der mange, hvor dette skeer, og, som sagt, jeg troer man burde gribe denne Leilighed for at faae denne Uffik affattet.